

TOMÁŠEK

2
ÚNOR

Zpravodaj farního společenství při kostele
Zvěstování Panny Marie a sv. Tomáše



Motto:

Milosrdenství velebme,
za ně Boha vždycky chvalme:
od věků nás Bůh miluje,
milosrdenství zjevuje.

Poslal na svět Syna svého,
Spasitele laskavého,
by zjevil skryté tajemství,
cestu k věčnému dědictví.

On svolal všechny k pokání,
života polepšování,
aby byli milosrdní,
v tom jeho Otci podobní.

(Hymnus z církevních modliteb v postní době)

uskutečnil koncert studentů gymnázia ze třídy kpt. Jaroše v Brně. Nebyl to první kontakt mezi naším kostelem a školou. V roce 1992, v roce 125. výročí tohoto prvního českého gymnázia v Brně, byla u nás sloužena slavnostní bohoslužba pro její absolventy jedněmi z nich, litoměřickým biskupem Josefem Kouklem a brněnským prelátem Ludvíkem Horkým. Mezi dalšími osobnostmi v historii školy bychom našli řadu významných. Z těch církevních to byli zejména profesori náboženství Dr. Josef Kupka (brněnský biskup 1924 - 1941), Dr. Karel Skoupý (biskupem 1946 - 1957, impeditus 1955 - 1968, zakladatel brněnského církevního gymnázia), dále Dr. Antonín Bartoš (budovatel cyrilometodějské smírné kaple brněnského poutního spolku na Olivové hoře v Jeruzalémě). Z absolventů je to například P. Alois Kolísek, pozdější profesor bratislavské university, nebo náš současník, básník Zdeněk Rotrekl, nositel řádu sv. Cyrila a Metoděje, uděleného mu r. 1993 Českou biskupskou konferencí za významný přínos v oblasti křesťanského umění.

Obě strany věří, že tato tradice vzájemných vztahů najde svoji zdravou podobu i v současnosti.

V úterý 18. ledna oslavil 80 let od vysvěcení jediný brněnský secesní kostel Panny Marie Neposkvrněné na Křenové. Týž den začal týden modliteb za jednotu křesťanů, zvláště v bývalé Jugoslávii. Prosby Svatého Otce o modlitby a půst na tento úmysl jsou skutečně naléhavé a nepřestává je v této době připomínat při všech příležitostech: "Mír v Jugoslávii je možný".

Ještě zpráva o tom, že v lednu proběhlo vyhlášení veřejné soutěže naším farním úřadem na opravu střechy a věže kostela. Uchazečům byly zadány podkladové materiály a v polovině února proběhlo komisionální zhodnocení nabídek a výběr dodavatelské firmy. Jako dodavatele opravy střechy a věže kostela sv. Tomáše byla vybrána firma MITTaG Brno. Potřebný rozpočet činí téměř 4 milióny Kč. Zatím jsme ho schopni pokrýt zhruba ze čtvrtiny. Práce by měly začít po

ÚVODNÍ SLOVO

Dny církevního roku se nedaly do skoku, ale přímo do běhu. Zastavme se teď krátce k letnému ohlédnutí.

Krátce po vánocích se v našem kostele

velikonocích a skončit k poslednímu srpnu. Firma MITTaG provede pokrývačské práce ve spolupráci s firmou Báča z Poličky a dává na ně záruku 10 let. S dalšími podrobnostmi o postupu prací budete průběžně informováni. Moc vás prosím zejména o modlitby, aby vše dobře dopadlo a nikomu se během opravářských prací nic nestalo.

Před námi se otevírá postní čas, charakterizovaný jako období přípravy na velikonoce. Každý půst, každou obět' je totiž potřeba vidět v úzkém vztahu k cíli. Jako sportovci dodává vidina vítězství sílu k tréninku, dodržování řádu, sebeovládání, tak i my musíme vidět ve všem, co s postem souvisí, ne to nepříjemné, ale to pozitivní - jasný a smysluplný cíl. Narozdíl od sportovců zde však získá věnec každý, kdo se snaží. Tak nás ujišťuje apoštol Pavel.

Než se tedy začneme postit a oprošťovat od všeho zavádějícího a špatného, než se rozhodneme obětovat čas a síly druhým, zastavme se a uvědomme si znovu, **PROČ** to budeme dělat. A nedělejme to dřív, dokud neobjevíme alespoň kouskem smysl tohoto snažení a krásu cíle.

Nápomocné nám v tomto mohou být bohoslužby postní doby, křížová cesta a také dva večery duchovního zamyšlení, rámuující postní dobu v naší farnosti:

Na popeleční středu 16. února nás přivedl k podvečernímu zamyšlení herec Miroslav Částek s oratoriem "Nejprve je třeba unést kříž".

Na květnou neděli 27. března přednese svoji postní meditaci "Křížová cesta" herec Václav Baur. Začátek je v 18.00 hodin.

V postní době chceme umožnit všem vážně nemocným, dlouhodobě nemocným a starým lidem setkání v kostele a přijetí svátosti nemocných. Mše svatá s udílením této svátosti by se tedy uskutečnila v pátek 11. března při mši svaté v 17.30 hodin, tedy při obvyklé farní mši svaté, aby bylo zdůrazněno naše společenství s těmi, kteří se zde s námi pro nemoc nemohou scházet.

Proto prosím, abyste tak, jak jste to již mnohokrát osvědčili, zmobilizovali svoji velkorysost a nabídli svoji pomoc, ať už doprovod či svezení autem, všem nemocným z vaší rodiny i okolí bydliště, kterým to zdravotní stav alespoň trochu dovolí. Případně o nich povězte knězi, aby je mohl navštívit.

Chci vám poděkovat za všechno, čím napomáháte růstu dobra v našem světě, za vaše dary a příspěvky na kostel i za vaše modlitby na

úmysl naší farní rodiny a spolu s dalšími našimi kněžími uděluji vám i vaší rodině požehnání.

P. Jiří Kaňa

LITURGIE - POSTNÍ DOBA

Od středy 16. února začíná letos postní doba, která směřuje k přípravě velikonoční slavnosti. Je to čtyřicetidenní příprava na velikonoce, která začíná Popeleční středou a končí přede mší na Zelený čtvrtek. Postní příprava na velikonoční památku umučení a vzkříšení Páně je známa od prvních křesťanských dob. Čtyřicetidenní půst byl zaveden v 5. století za papeže sv. Lva Velkého a začátek postní doby byl stanoven na první neděli postní. V době postu byl každý postní den půst zdrženlivosti od masa a vína a současně újmy (jedno nasycení za den, a to večer).

Čtyřicetidenní půst se vztahuje na památku pobytu Mojžíše na hoře Sinaj (Ex 24, 15-18) a čtyřicetidenního Ježíšova postu, přípravy na jeho veřejné působení (Mat 4, 1-11).

Protože o nedělích nebyl půst, zůstalo do začátku velikonočního třídenní pouze 36 dní. Proto se před první postní nedělí přidaly další 4 dny. Tím se dospělo ke středě. Na tuto středu je od 10. století zvykem udělování popelece na znamení pokání - odtud název Popeleční středa. V našich zemích se uděluje popelec křížem na čelo. V některých zemích třetího světa je udělován popelec posypáním celého těla (např. v Bolívii).

Na východě se kromě neděle nepostili ani v sobotu, proto aby dodrželi plných 40 dní, museli půst prodloužit na 8 neděl. Proto začínala (a dosud začíná) v byzantském obřadě postní doba už dva týdny před první postní nedělí.

Při udělování svátosti popelece se používá popel z ratolestí ("kočiček") z předchozí Květné neděle. Původní oslava Krista na Květnou neděli se tu spojuje s myšlenkou, která znamená změnu smýšlení, obnovu duchovního života jako přípravu na oslavu vzkříšení Páně - velikonoce. S tímto úmyslem přijímejme i my popelec, to znamená s upřímným úmyslem oživit své křesťanství a přinášet tak všem lidem dobrou zvěst.

Modlitba: Pane, dej, ať nás posilní půst, kterým zahajujeme úsilí o svou duhovní obnovu, abychom seučili sebeovládáním statečně přemáhat zlo konat dobro. Amen.

NÁŠ ROZHOVOR **s P. JOSEM ŠIKEM**

Předminulou neděli jsme se dozvěděli, že slavíte pětadesáté narozeniny. Blahopřejeme! Slyšeli jsme také, že Vaše cesta ke kněžství nebyla jednoduchá. Mohl byste nám říci něco o svém životě?

Z DĚJIN KOSTELA - II.

Minule jsme skončili slavnostním posvěcením dokončeného presbytáře v roce 1356.

Kostel byl zasvěcen Zvěstování Panny Marie (jsme tedy mariánská farnost) a sv. Tomáši apoštolu.

V té době se totiž kostely zasvěcovaly některému Tajemství (Vzkříšení, Nanebevstoupení apod.) a k tomu se přidávalo jméno některého světce jako patrona a ochránce. Protože v Brně bylo mariánských kostelů více, používalo se často jména sv. Tomáše a nakonec zůstal v názvu apoštol samotný. Původní celé jméno kostela připomíná stříbrné sousoší v horní části hlavního oltáře.

O významnosti kostela svědčí i dar krále Karla IV. k příležitosti posvěcení - ikona Panny Marie byzantského původu. Obraz představuje jeden ze čtyř typů mariánských obrazů v ikonografii: tzv. typ hodegetrie = průvodkyně na cestě životem. Tato ikona byla součástí pražského chrámového pokladu a je do současnosti nejstarším obrazem v republice.

Markrabě Jindřich pojal ihned záměr zbudovat pro ikonu zvláštní kapli v místech dnešní sakristie pro ministranty. Maria svatotomská se začala brzy velmi uctívat, protože byla obdařena mnoha odpustky. Byla tak hojně navštěvována, že mariánští ctitelé měli dovoleno městskou správou navštěvovat zde Pannu Marii i po uzavření hradeb tzv. Brankou. Kaple se stala poutním místem Brňanů a posléze i Moravanů.

V roce 1375 umírá markrabě Jindřich a jako první z moravských knížat je pohřben v našem chrámě. Jeho hrobka je před hlavním oltářem, kryta červenou kamennou deskou. Dříve na tomto místě stál Šalamounův svícen, který se nyní nachází, stejně jako ikona Panny Marie, v bazilice na Starém Brně.

Pokračování příště.

Moje cesta ke kněžství, stejně jako cesta mých spolubratrů, kteří začali studovat bohosloví před začátkem padesátých let, nebyla jednoduchá, ale byla to cesta, která nám byla určena vůlí Boží a proto jsme byli přesvědčeni, že je to cesta, která je pro nás nejvhodnější.

Tím, že jsme byli čtyřicet roků zaměstnáni v různých odvětvích průmyslu, jsme se setkali s lidmi, se kterými bychom se nikdy neseťkali, kdybychom šli cestou, jakou jsme si představovali my a nikdy bychom nezískali ten vztah ke všem lidem, který dnes máme. Každý člověk, se kterým jsme delší dobu pracovali, přišel dříve nebo později s otázkami, které směřovaly k Bohu a o kterých chtěl mluvit. I zde jsme tedy viděli své poslání a možnost pomáhat lidem při jejich hledání Boha.

Tak jak jsme my ovlivňovali svým způsobem životy lidí, se kterými jsme se stýkali, i my jsme byli jimi ovlivňováni a často velmi pozitivně. I za tento jejich vliv na nás jsme jim vděční.

Navštěvujete nemocné a v našem časopise jste přijal rubriku určenou pro ně. Jak tento vztah vznikl?

V době, kdy jsem jako kněz nemohl působit ve veřejné službě, jsem dost času věnoval lidem, kteří byli nemocní anebo staří a proto se nemohli zúčastňovat bohoslužeb v kostele a pro které bylo často velmi těžké přijímat svátosti. Když jsem byl s těmito lidmi ve styku delší dobu a viděl na jedné straně jejich bolesti a těžkosti, které byly často veliké, a když jsem viděl, kolik posily, vyrovnanosti, radosti, nové chuti žít a obětovat svoje utrpení jim přináší přijímání svátosti, získal jsem přesvědčení, že čas, který je věnován nemocným a starým lidem, je dokonale využitý.

Pánu Bohu záleží na každém člověku. On nerozlišuje, jestli je člověk starý nebo mladý, zdravý nebo nemocný. On chce spasit všechny lidi bez rozdílu. Nezáleží na tom, komu se člověk

věnuje, ale je nutné, aby to dělal s láskou, se zájmem o druhého a se snahou umožnit mu setkat se s Kristem.

Vidíme Vás také často, jak sloužíte ve zpovědnici. V čem vidíte smysl svátosti smíření? A druhá otázka - myslíte si, že je lepší přímý kontakt s kajícím nebo oddělení mřížkou?

Svátost smíření, jak vyplývá z jejího názvu, smiřuje člověka s Bohem, jestliže se proti němu provinil hříchem. V případě, že ztratil milost posvěcující a tím i účast na nadpřirozeném životě, mu ji opět vrací. Když člověk přijímá svátost smíření ve stavu posvěcující milosti, tak ji tato svátost rozmnožuje. Kromě toho dostává duše milost pomáhající, která jí pomáhá úspěšně prožít všechny životní situace. V této svátosti dostává tedy člověk všechno, co potřebuje, aby žil dobře a aby všechno, co koná, mělo nadpřirozenou hodnotu.

Po přirozené stránce dává svátost smíření lidem vyrovnanost, spokojenost a vnitřní klid. Je to velký dar od Pána a je třeba přijímat tuto svátost s velikou vírou a vděčností.

Otázka, zda je lepší přímý kontakt kněze a zpovídajícího se anebo oddělení mřížkou, se týká spíše těch, kdo se zpovídají. V nových zpovědnicích by to mohlo být řešeno tak, že by mřížka byla na otočném čepu a zpovídající by si ji mohl dát do polohy, která mu vyhovuje.

Co nejraději děláte v době odpočinku, máte-li nějaký?

Jakoukoliv manuální práci.

Co se Vám líbí na naší farnosti?

Vzájemné vztahy mezi lidmi. Když člověk má dobrou vůli a je ochoten v zájmu dobrých vztahů obětovat něco ze svých přání, snadno se s ostatními sžije a nepůsobí jako rušivý prvek.

Děkujeme vám, Otče, za rozhovor.

ŘÁDKY NEMOCNÝM

11. únor, kdy slavíme památku Panny Marie Lurdské, je ustanoven jako Světový den nemocných, kdy se celá Církev modlí za nemocné a trpící, vyprošujeme jim všechno, co potřebují k tomu, aby svůj kříž nesli tak, aby je přiváděl k věčné spáse.

Důvodem, proč byl za Světový den nemocných vybrán den, kdy se slaví památka Panny Marie, je, že ona je nejbližší těm, kdo trpí, protože ona zná každou lidskou bolest. Celý její život byl naplněn utrpením, které začalo už při Zvěstování, kdy byla v tak těžké situaci, že tato mohla být vyřešena jen Božím zásahem, který ovlivnil rozhodnutí sv. Josefa, a pokračovalo při Obětování v chrámě, kdy jí Simeon předpověděl, že celý její život bude naplněn utrpením. Předpověď Simeona se splnila a její utrpení vyvrcholilo na Kalvarii při ukřižování jejího Syna.

Panna Maria v duši souhlasila s cestou, která jí byla určena a svůj souhlas vyslovila už při zvěstování slovy: "Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova".

Panna Maria je nám blízká prostotou svého života, který byl prozářen láskou k Bohu. Tím, že je člověk jako my, zná dokonale všechny naše bolesti a má pochopení pro každou lidskou starost a úzkost. Jejím prostřednictvím můžeme předkládat všechno, co nás potká, jejímu Synovi a spojovat naši bolest s jeho bolestí. Tím dáme plný smysl všemu, co bude v našem životě těžké.

Ve všech dobách se lidé obraceli se svými bolestmi s důvěrou na Pannu Marii a ona jim vždy vyprošovala potřebné síly a schopnosti, aby správně nesli svůj kříž. Když se k ní budeme s důvěrou obracet i my v dnešní době, tak i nám vyprosí potřebné milosti, aby celý náš život směřoval k Bohu.

Na kříži ustanovil Kristus Pán Pannu Marii duchovní matkou učedníků, tedy i nás všech. Obracejme se na ni vždy s důvěrou, aby nás vzala do své ochrany, když nás svírá bolest a když lidská pomoc nepomáhá.

Panna Maria nás jistě vyslyší a pomůže nám.

P. Josef Šik

Z NAŠÍ CHARITY

Ve čtvrtek 27. ledna 1994 byla zástupkyně naší farní charity přítomna slavnostnímu otevření Charitního domu sociálních služeb v Brně - Domova sv. Markéty.

Slavnosti se zúčastnil brněnský biskup Msgr. Vojtěch Cikrle, který dům posvětil. Chceme vám na několika řádcích přiblížit účel a rozsah tohoto zařízení a služby, které v něm Charita hodlá poskytovat.

Tento projekt vznikl na základě smlouvy mezi Magistrátem města Brna a Diecézní charitou Brno o pronájmu a rekonstrukci domu na Staňkově ulici č. 47, která by umožnila včlenění tohoto domu do sociální sítě města.

Obyvatelé domu najdou dočasný domov v pěkně opravených a čistě, i když zatím skromně, vybavených 23 bytových jednotkách. Každá z nich umožňuje svým vybavením samostatné hospodaření. Po přístavbě výtahu bude možné ubytovat i osoby tělesně postižené. K domu patří zahrada o výměře 475 m².

V domě bude dále vybudována kaple a sportovně zájmová místnost.

Na každém podlaží je tzv. hobby místnost.

Z 23 bytových jednotek slouží 4 k ubytování občanů starší generace. Tyto byty bude dle dohody obsazovat ÚMČ Královo pole.

1 byt slouží k nouzovému přespání.

18 bytů je určeno pro osamělé matky s dětmi nebo pro rodiny v nouzi na dobu nejnutnější k vyřešení svízelné životní nebo rodinné situace. Maximální doba pobytu je jeden kalendářní rok. Provoz domova sv. Markéty je podřízen potřebám a zájmům dětí.

Domov bude poskytovat:

1. sociální služby spojené s pobytem
2. poradenskou, duchovní a výchovnou péči
3. pracovní a zájmovou činnost
4. pomoc při obstarávání bytu, zaměstnání
5. péči dětem po dobu matčina zaměstnání

Domov bude spolupracovat s Manželskou a rodinnou poradnou. Pravidelně bude docházet kněz a na přání obyvatel budou zváni: lékař, psycholog, ekonom a jiní odborníci.

Během pobytu v domově mají matky možnost účastnit se akcí, které domov organizuje v

zájmu zvýšení znalostí a dovedností v péči o dítě a vedení domácnosti (kursy šití, vaření a jiných ručních prací, přednášky, besedy a pod.)

Matky jsou zásadně povinny samy a iniciativně zajišťovat řešení všech svých ekonomických a sociálních problémů a postarat se o to, aby zajišťovaly výživu svou a dítěte z vlastního příjmu ze zaměstnání. Je žádoucí, aby nastoupily do zaměstnání co nejdříve po ukončení zákonné mateřské dovolené.

O přijetí do Domova rozhoduje čtyřčlenná komise Charity Brno-město.

Projekt byl vytvořen ve spolupráci s rakouskou Charitou, která má s podobnými typy zařízení bohaté zkušenosti, dobré výsledky a příznivou odezvu ve společnosti.

Přestože organizace celého projektu je vysoce racionální, potřebná částka přesahuje 6 mil. Kč. Dvě třetiny dotuje Magistrát města Brna a necelá třetina je kryta od bydlících, kteří platí nájem, poplatky za služby a za používání inventáře, vše ve výši úměrné jejich příjmům, které obvykle nepřesahují životní minimum.

Farní charita u sv. Tomáše hodlá použít část finančních darů, které dostává od věřících, pro nákup některého, dosud chybějícího, inventáře pro domov sv. Markéty. O výši této částky a o tom, co za ni bude pořízeno, vás budeme informovat v některém z příštích čísel "Tomáška".

Na závěr této informace vás prosíme, abyste kromě finančních darů a brigád, za což všechno vám upřímně děkujeme, podpořili úsilí o úspěšné plnění záměrů a cílů domova také svými četnými modlitbami.

NAŠIM DĚTEM

Andulka dostala k narozeninám malého bílého pejška. To bylo radosti! "Budu mu říkat Hafík," volala Andulka a od té chvíle si hrála jen s Hafíkem.

Jednou si zase spolu hráli v parku a přišly tam i jiné děti a Hafík se jim taky moc líbil,

"Andulko," prosily, "půjč nám ho na chvílku, my si s ním pohrajeme a zas ti ho vrátíme."

"Ne, ne a ne!" dupala nožkou Andulka. "Hafík je jenom můj. Já jsem ho dostala, já se o něj

starám. Je to můj milovaný pejsek!" Andulka chytla hafíka do náruče a utíkala s ním pryč. Ani se neohlédla a tak neviděla, jak jsou děti smutné.

Druhý den se Andulka s Hafíkem vypravili na výlet do lesa. Tam bylo krásně! Ptáčci zpívali a sluníčko vykukovalo mezi stromy. Andulka s Hafíkem došli až na malý palouček a tam se to hrálo! Když byli unavení, sedli si pod strom a odpočívali. Andulka si dvakrát zívla, stulila se do klubíčka a usnula.

Když se probudila, bylo v lese ticho a Hafík pryč. Jé, to se Andulka lekla! Začala ho hledat. Na paloučku, za každým stromem. Běhala, volala: "Hafíku!" Nikde nikdo. Andulka se rozplakala a rozběhla se domů. Pro pomoc.

A koho cestou nepotkala? Zrovna ty děti, kterým Hafíka nechtěla půjčit.

"Co se ti stalo? Proč pláčeš?" volaly jeden přes druhého.

"Ztratil se mi Hafík," vzlykla Andulka.

A co myslíte, že řekly děti? Mohly třeba říct: "Když jsi nám ho nechtěla půjčit a hrála sis s ním jen sama, tak si ho taky hledej sama!"

Ale kdepak. Byly to hodné děti a hned volaly: "Neboj se, my ti ho pomůžeme hledat. Určitě ho najdeme!"

Rozběhly se po lese a opravdu: zanedlouho našly kňučícího Hafíka v díře, kam sklouzl a nemohl se dostat ven. To se všichni radovali! Hned ho vytáhli a Andulka mu dala pusku na čumáček a Hafík jí olízl obě tvářičky.

A pak se Andulka obrátila k dětem: "Moc vám děkuju za pomoc. A prosím vás, odpusťte mi, že jsem vám Hafíka nechtěla půjčit. Ode dneška si s ním budeme hrát všichni dohromady."

"Hurá!" křičely děti, a pak už všichni utíkali domů, protože se začínalo stmívat. Hafík běhal od jednoho k druhému a vesele vyskakoval. Měl radost, že má tolik kamarádů. A co teprv Andulka, jakou ta měla radost! - Velikou!

A vy děti, až budete mít něco pěkného, nemusí to být pejsek, stačí třeba pěkná nová hračka, nezapomeňte to půjčit i svým kamarádům a uvidíte, že i vy z toho budete mít radost.

NAŠI MINISTRANTI

Jsme parta kluků, kteří nejen slouží u oltáře

- to stojí na prvním místě, ale také se setkávají na schůzkách, chodí na výlety, pořádají soutěže a dělají mnoho jiných věcí.

Konvent ministrantů u sv. Tomáše vznikl na začátku 50-tých let a u jeho zrodu stáli takoví lidé jako P. Václav Razík, Milan Bezděk, Česlav Novotný. Působili a působí zde například Ludvík Kolek, Josef Koláček a trojice Papoušků. My mladší rádi vzpomínáme na roky, kdy v čele konventu stál P. Karel Cirkle.

Dnes se při práci s mladšími kluky zaměřujeme především na znalost a prožití liturgie a snažíme se, aby mezi nimi vznikalo kamarádství.

Pokud máte, kluci, chuť zapojit se do naší činnosti a poznat nové kamarády, přijďte mezi nás.

Rodiče, můžete přijít se svými syny kdykoliv v pátek od 16.00 do 17.00 hodin nebo i jindy se domluvit.

Za KR Top & Marabu

ČVRTEČNÍ SPOLEČENSTVÍ

Každý čtvrtek po večerní mši svaté se setkáváme před svatostánkem ke chvále Boha a vzájemnému povzbuzení. Učíme se být otevření Bohu i lidem.

Jsme rádi, že můžeme být v tomto kostele doma, i když nejsme všichni z Brna.

Zkušenost redakce: Můj dojem z návštěvy tohoto společenství: radost, spontánnost, normálnost a už od první chvíle máte pocit, že sem patříte, aniž by se vám někdo vrhal okolo krku. Hodně se zpívá, hodně se vzdává chvála Bohu - nejedno zkroušené srdce roztaje. Zkuste, přijďte - nesaže a nepokouše čtvrteční společenství.

JSOU BEZDOMOVCI PROBLÉM ?

Známe ho. Leží u vrat kostela s vyhrnutým tričkem a ukazuje jizvy na břichu. Odcházíme ze mše plni pokoje a ten člověk nás svou přítomností zneklidňuje. Někdo se usměje, někdo přihodí minci, jiný otočí hlavu.

Těm, kteří hledají odpověď na tyto situace nabízíme několik názorů:

"Promiňte, nemám u sebe peníze". "Nevadí, dobré slovo je víc než pětikoruna. Víc než dvacetikoruna." (z rozhovoru u kostela 11.2.'94)

Problém tzv. bezdomovců je sociálním problémem prakticky každé společnosti. Vzhledem k tomu, že křesťané mají citlivější sociální citění, chápou také tento problém často naléhavěji než sama společnost. I když rozum ví o tom svoje, srdce nám prostě "nedá".

Jak se však správně zachovat, abychom bezdomovcům skutečně pomohli? Desítky studií nám mohou radit, nebude to však nic platné, pokud si jako křesťané neuvědomíme to základní. V první řadě totiž nestojí otázka dát či nedát, ale nezbytnost zachovat se k těmto lidem za všech okolností s úctou. Člověk zůstává člověkem, i když ztrácí svoji podobu. Pozdrav, dobré slovo, snad i tu symbolickou korunu a hlavně krátkou modlitbu za dotyčného nemáme důvod odmítnout, abychom ho nenechali odejít s prázdnou. On asi žádné dary kromě penežních neuzná. To však neznamená, že ho nemůže milost Boží, jejímiž můžeme být prostředníky, zasáhnout nic netuše do duše. A nejen jeho, podobně i ostatní "bezdomovce" kolem nás, ty, kteří mají byt i rodinu.

P. Jiří Kaňa

Dokážou si vymyslet spoustu různých historek, ale stačí zatelefonovat na některou z institucí, kterou jmenovali, a zjistíte, že lžou. Tito lidé lžou, aby od nás něco získali. A to, že jim ono něco dáme, je další kapkou do moře lži, ve které utopili svůj život. A tohle není naším posláním. Naším úkolem je usvědčovat tyto lidi ze lži a říkat jim otevřeně pravdu o nich samých. Důležité je též odpouštět, nezjišťovat pravdu proto, abychom byli na koni, ale proto, abychom jim mohli opravdu pomoci. Hlavní je nabídnout těmto lidem práci, aby si mohli vydělat na to, o co žádají.

Charita

"Jednou mě zastavili u kostela a chtěli peníze na jídlo. Měl jsem čas a tak jsem je vzal do potravin a koupil jim bochník chleba a kus salámu. Snědli všechno během okamžiku."

1. Farník

Také potkávám toho bezdomovce ležícího v kostele. Několikrát jsem se pozorněji rozhlédl a zpozoroval jsem v blízkosti nebo dokonce přímo v kostele další dva "nezmrzačené" bezdomovce s plnými kabelami se zvonícím obsahem (asi to nebylo mléko).

2. Farník

Je to pravda? Může někdo propadnout sociálním sítem?

Zeptali jsme se na názor i sociální pracovnice: "To, co popisují, se může samozřejmě stát, ale mají možnost se z toho dostat. Kontaktovat sociální odbor nebo kurátora a ti jim mohou pomoci různou formou: od výdeje objednávek na potraviny, objedů zdarma až po měsíční finanční výpomoc nebo dorovnání případného výdělků do životního minima. Také mohou bydlet u Armády spásy, což často odmítají pro tamější pevný řád. Práce se většinou také sežene, i když podřadnější."

Druhá je věc, že někteří lidé se stávají v kritické životní situaci apatičtí, nemají o nic zájem, až sklouznou do skupiny bezdomovců."

Vyslechli jsme různé názory. Nic není černobílé a odpověď na to, jak se budeme chovat k těm "naším" bezdomovcům u kostelních dveří, si musíme najít v různých situacích každý sám. Usmát se, dát korunu, otočit hlavu ?

Redakce

KOMUNITA EMMANUEL

Základním kamenem komunity Emmanuel je úcta k nejsvětějšímu srdci.

Někteří z nás si jistě vzpomenou, že to bylo v Paray - le - Monial ve Francii, když v 17. století bylo řeholnicí sv. Markétě Marii Alacoque ve zjevení řečeno: "Hle, srdce, které lidi tolik milovalo, že nešetřilo ničeho, nýbrž úplně se vyčerpalo a strávil, aby jim ukázalo svou lásku. A odměnou je mi za to u většiny jen nevděk." A dále Ježíš dodává: "Mé srdce se zvětší a rozšíří, aby v hojnosti obdařilo plody své lásky ty, kteří mě uctívají."

Odtud pramení zvyk svátku Nejsvětějšího Srdce Páně, zde jsou také pevně zapuštěny kořeny komunity Emmanuel, která až o 300 let později začíná rašit.

Paray - le - Monial. Před několika lety pro mnohé zcela neznámé městečko někde v jihovýchodní Francii. Současnost je jiná. Zvláště v době prázdnin praská ve švech. Přijíždějí a přilétají sem lidé z celého světa. Tak jak za časů Ježíšova pobytu na zemi byli mnozí přitahováni pro Jeho obdarování, tak i toto poutní místo přitahuje. Pán, skrze komunitu znovu "otevřel studánku" nebo spíš znovu pomáhá objevovat. Ona jen nachystala pohárky, rozeslala pozvání. On pak už jim zprostředkovává ono setkání s osvěžujícím pramenem, který těší, léčí, uzdravuje, dodává nových sil.

Na počátku prázdnin postaví komunita na louce několik velkých stanů. Některý slouží pro přípravu jídel, jiný jako jídelna, v dalším je slyšet přednáška (mimochodem dnes už s překladem do českého jazyka). Později pak ten samý slouží při slavení eucharistie. Přitom jádrem všech těchto setkání je sám člověk se Srdcem Ježíšovým. O tom, že se ta lidská mění, svědčí stále větší počet těch, kteří si toto "údolí milosti" zamilovali a znovu se rádi do něho vrací. Lze si vybrat z poznání různě tématicky zaměřených. Třeba pro rodiny, křesťan v dnešním světě a pod.

A jaký je při tom úkol komunity? Být pro všechny vším, aby stůj co stůj získala pro Boží království alespoň některé. Díky Bohu za to.

AKTUÁLNÍ INFORMACE

1. Rodiče mají stále možnost do konce února přihlásit své děti k přípravě na přijetí svátosti smíření a eucharistie. Přihlásit se mohou i ti starší z vás, příprava by pak u nich probíhala zvlášť.

Pro úplnost uvádíme, že rodiče mohou připravovat své děti také sami, ale v každém případě by o tom měli spravit duchovního Otce farnosti. K přípravě na přijetí této svátosti totiž nestačí samo o sobě, aby bylo dítě přiměřeně duchovně vyspělé a mělo minimum víry. Povaha svátosti ("communio") vyžaduje, aby dítě prožívalo v souvislosti s ní přiměřeným způsobem také společenství s ostatními dětmi. Proto by se

příprava měla dít alespoň z části ve společenství ostatních dětí farnosti.

2. V Praze je otevřena křesťanská knihovna pro nevidomé, nabízející magnetofonové nahrávky Písma svatého, zvukový časopis "Světlo" aj. Bližší informace mohou případní zájemci obdržet na adrese: David Nebeský, Vladislavova 12, 110 00 Praha 1.

3. Zájemci z řad mužů o zahájení přípravy k přijetí svátosti kněžství se mohou ještě hlásit do přípravného ročníku (má charakter pomaturitního studia) v Litoměřicích prostřednictvím farního úřadu.

Ti, kteří jsou pouze vyučeni a uvažují o přípravě ke kněžství, se mohou prostřednictvím biskupství hlásit k tříletému maturitnímu studiu, které pro všechny diecéze republiky zajišťuje brněnské biskupské gymnázium. Tiskopisy přihlášek jsou na biskupství.

4. Chtěl bychom ještě upozornit, že současně s tištěnou formou "Tomáška" by měla, počínaje tímto číslem, vycházet i zvuková verze nahraná na kazetě. Tuto kazetu je pak možno si vypůjčit ve farní knihovně. Využijte, prosíme, této možnosti a nabídněte tuto možnost všem těm, pro které by tato forma byla výhodnější než tištěný text.

TOMÁŠEK, Zpravodaj farního společenství u sv. Tomáše. Vychází 1x měsíčně. Redakce: Vít Janků, Jiří Palacký, Zdeněk Buršík. Kontakt: každý čtvrtek po mši sv. v Sakristii. Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Neprodejné. Vychází pro vnitřní potřebu farního společenství

Řím. - katolický farní úřad u sv. Tomáše Brno, Lidická 6.